

Cemil Kavukçu

BOPATO 3

Kafeste Bir Topik

Resimleyen:
Mustafa Delioğlu

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-1268-5

1. Basım: 2011

6. Basım: 1000 adet, Şubat 2024

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Düzeltili: Leyla Nebioğlu

Son Okuma: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Bopato 3

Kafeste Bir Topik

CEMİL KAVUKÇU

Resimleyen: Mustafa Delioğlu

CEMİL KAVUKÇU

1951 yılında Bursa, İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü 1976'da bitirdi. Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, *Uzak Noktalara Doğru* (1995) adlı öykü kitabıyla 1996 yılında Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Angelacoma'nın Duvarları* (2008) adlı anlatısıyla 2009 yılında Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. *Yalnız Uyuyanlar İçin* (1996), *Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak* (1997), *Temmuz Suçlu* (1998), *Dört Duvar Beş Pencere* (1999), *Pazar Güneşi* (2000), *Gemiler de Ağlarmış* (2001), *Başkasının Rüyaları* (2003), *Mimoza'da Elli Gram* (2007), *Tasmalı Güvercin* (2009), *Düşkaçıran* (2010), *Aynadaki Zaman* (2012), *Üstü Kalsın* (2014), *O Vakıt Son Mimoza* (2015), *Maviye Boyanmış Sular* (2016), *Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz* (2017) ve *Balyozla Balık Avı* (2019) adlı öykü kitaplarını kaleme alan

Kavukçu'nun *Dönüş* (1998), *Suda Bulanık Oyunlar* (2004) ve *Gamba* (2005) adlı romanları ve *Örümcek Kapanı* (2013) adlı deneme kitabı yayımlandı. 2013 yılında Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen usta yazarın çocuklar ve gençler için kaleme aldığı eserler: *Selo'nun Kuşları* (2004), *Havhav Kardeşliği* (2010), *Özgürlüğe Kaçış* (2010), *Bir Öykü Yazalım mı?* (2011), *Kafeste Bir Topik* (2011), *Yeşilcik* (2012), *Yolun Başındakiler* (2013), *Berk'in Gizli Gücü* (2014), *Masal Kurma Oyunu* (2016), *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* (2020), *Siyah Rüya Taşı* (2022). Eşiyle birlikte bazen Ankara'da bazen Ordu'da yaşayan Cemil Kavukçu'nun bir oğlu var.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Berk'in Gizli Gücü • *Bir Öykü Yazalım mı?* • *Havhav Kardeşliği* (Bopato 1)
• *Özgürlüğe Kaçış* (Bopato 2) • *İlginç Bir Şey Yapmalıyız* • *Masal Kurma Oyunu* • *Selo'nun Kuşları* • *Siyah Rüya Taşı* • *Yeşilcik*

İçindekiler

1: Küçük İşler	11
2: Aynı Gün... ..	22
3: Burcu'nun Babası Pes Ediyor	29
4: Bobo ile Pamuk Buluşuyor	36
5: Sevdican'ın Şaşkınlığı.....	45
6: Burcu Barınağa Gidiyor	54
7: Pamuk Görevde	59
8: Gecenin Sonu	68
9: BOPATO Burcu'yu Arıyor	79
10: Son Bölüm	86

*Haydut'a
ve tüm sokak köpeklerine...*

1: Küçük İşler

Raziye bugün kendini yorgun hissediyordu.

Sabah, her zaman olduğu gibi erkenden kalkmış, çayı demlemiş, dolaptan peynir, zeytin ve margarin kabını çıkarıp kahvaltı sofrasını kurmuştu. Kocası Muharrem de, çocukları Nuri ile Sevdican da uyuyordu.

Muharrem her gece geç geliyordu eve. Öğleye doğru uyanıyor, tek lokma bile yemeden sigara yakıyor, aç karnına çay içiyordu. Sonra da aceleyle bir şeyler atıştırıp evden çıkıyordu. Yalnız kahvaltıda değil, öbür öğünlerde de aceleliydi. Yemeklerle dövüşüyordu sanki.

Bağırıp çağırmasın, durduk yerde kavga çıkarmasın

da ne yaparsa yapardı. Umurunda değildi Raziye'nin.

Keyfi yerindeyse üç tekerlekli arabasını alıp hurda toplamaya çıkıyordu Muharrem. Canı istemiyorsa bütün gün pineklediği kahveye gidiyordu.

Çalışmayı sevmiyordu kocası.

Bir işi yoktu zaten. Üç bisiklet tekerleğinin üzerine oturtulmuş tahtadan tablası olan bir arabası vardı. Şehri sokak sokak dolaşır hurda eşya toplardı. Demir, bakır, alüminyum, kullanılmayacak hale gelmiş elektrikli ev aletleri, tencereler, tavalar, okunmuş gazeteler, dergiler, eski kitaplar... Sonra götürüp onları satardı. Hava çok sıcaksa, yağmurluysa ya da soğuksa işe çıkmaz, doğru kahveye giderdi.

Muharrem'in kazancı ancak sigarasına, kahvedeki çay parasına yeterdi.

Raziye, tarhana, erişte, mantı yapıp mahallelerindeki ilköğretim okulu öğretmenlerine satmasa geçinemezlerdi. Çocuklarının ikisi de o okuldaydı. Çağırın olursa evlere temizliğe de giderdi ama bu konuda pek şansı yoktu. Komşusu Hacer ev temizliğinde isim yapmıştı. Haftanın her günü doluydu. Ama o kadar yoruluyordu ki Hacer, son bir yıl içinde çok çökmüş, birden yaşlanmıştı. Onun kocası da Muharrem gibi hayırsızın biriydi. Sözde inşaatlarda sıva ustasıydı ama çalışmıyor, kahveden çıkmıyordu.

Gecekondularının küçücük bahçesinde baktığı birkaç tavuğun yumurtası da sattıkları arasındaydı.

İki çocuğu vardı Raziye'nin. Nuri bu yıl yedinci, Sevdican da üçüncü sınıfa geçmişti.

Muharrem ikisini de okutmayacağını söylüyordu. Okuyup da ne olacaktı? Üstelik buna güçleri yeter miydi?

Nuri'nin zaten okumakta gözü yoktu. İki yıldır, okullar tatile girince sabahları simit satmaya başlamıştı. Sonra da babasına destek olmak için atılmış kağıtları topluyordu.

Ama Sevdican öyle değildi. O okumak istiyordu.

Raziye de ne yapıp edip onu okutacaktı. Kızı onun gibi olmamalıydı. Kendi kendine söz vermişti.

Kahvaltı sofrasını hazırladıktan sonra Nuri ile Sevdican'ın yattığı odaya girdi. Kapı eşiğinde durup çocuklarına baktı. Yavruları, bir taneleri ne güzel uyuyordu. İçinden uyandırmak gelmiyordu ama Nuri'yi kaldırmazsa Muharrem kızar, bağırıp çağırırdı. "Hayatı bu yaşlarda öğrenmeli," diyordu. Sanki kendisi öğrenmişti de...

Nuri'nin erkenden kalkıp simit fırınına gitmesi gerekiyordu. Okullar tatile gireli henüz üç gün olmuştu ama onun tatili yoktu.

Nuri'nin omuzundan hafıçe dürtüp:

"Nurim, oğulcuğum, kalk bak sabah oldu," dedi.

Nuri inlemeye benzer bir ses çıkarıp öbür yanına döndü.

Kıyamıyordu ama yapacak bir şeyi de yoktu. Bir kez daha dürttü omuzundan Raziye.

"Hadi oğlum, simite geç kalıyorsun..."

"Hıı," diyerek gözlerini açtı Nuri. Uyku sersemi boş boş baktı annesine.

"Sabah oldu oğlum, kalk da bir-iki lokma bir şeyler ye.

Anasının kuzusu aç açına dolaşmasın sokaklarda.”

Nuri gözlerini ovuşturup yattığı yerden doğruldu. Kendine gelmişti. Kalkmalıydı. Ne kadar çok simit satar- sa o kadar çok para getirecekti eve.

Sevdican kollarını başının iki yanına atmış, uzun siyah saçları yastığa dağılmış melekler gibi uyuyordu.

Odadan çıkarken, “Anasının kuzuları bunlar,” diye mırıldandı Raziye.

Kahvaltıda ekmek dilimlerinin üzerine margarin sürüp oğlunun önüne koydu. Ama uykulara doyamayan yavrucuğunun yiyecek hali yoku. Lokmalar ağzında büyüyordu sanki.

Nuri gidince Raziye de bahçedeki kümesin kapısını açtı. Başta horoz, ardında tavuklar olmak üzere büyük bir edayla dışarı çıktılar. Horoz bu gecikmeden hoşlanmamış gibiydi.

Onlara yem verdi Raziye.

Başını ileri geri sallayarak kabadayı gibi dolaşan horoz arada duruyor, boynunu uzatarak ötüyordu.

Sonra teneke kutulardaki sardunyaları, bahçedeki gülleri suladı. Dut ağacının dalına kurulmuş salıncağa bakıp gülümsedi. Bir zamanlar o da çocuktü. Sevdican'ı gibi salıncakta sallanmayı ne çok severdi. Bu salıncağı da o kurmuştu kızına. Arkadaşları toplaşıp oynuyorlardı işte.

Saat on bire doğru Muharrem uyandı. Elini yüzünü yıkadı. Sabahları sinirli olurdu Muharrem. Bu sabah da hiç keyifli görünmüyordu. Kahvaltı sofrasına ters ters baktı.

“Bana çay ver,” dedi buyurgan bir sesle. Gözlerini açmakta güçlük çekiyordu çünkü yüzü davul gibi şişmişti.

Raziye bir bardak çay doldurup önüne koydu.

Çayını bitirince kalktı. Bir şey yemeden evden ayrıldı.

Çalışıp çalışmayacağı belli değildi ama büyük olasılıkla kahveye gitmişti. Akşama kadar gelmezdi artık.

Sevdican babasından sonra kalkmıştı. Onun uykulu hali Raziye'nin çok hoşuna gidiyordu. Gözlerini elleriyle ovuşturarak esnedi Sevdican.

“Gel bakalım uykucu kız, kahvaltı sofrası seni bekliyor. Ama önce yüzünü yıka bakalım.”

Margarin sürülmüş iki dilim ekmek yiyip bir bardak çay içmişti kahvaltısında. Bir de gözlerini çok büyük açarak rüyasını anlatmıştı annesine. Bembeyaz kocaman bir kuş gelmiş bahçelerine. Ama uçamıyormuş. Çok üzgünmüş çünkü yavruları onu bekliyormuş. Sevdican yanına iyice sokulup sihirli iki kelime fısıldamış. Kocaman kuş o anda kanatlanmış. Sevdican'a dönüp, “Bütün istediklerin olacak,” demiş.

Bu rüya duygulandırmıştı Raziye'yi.

“İnşallah kızım,” demişti, “inşallah. Neymiş bakalım kuşa söylediğin o sihirli iki kelime.”

Sevdican gözlerini tavana dikip bir süre düşündü. Sonra omuzlarını sarsarak gülümsedi.

“Unuttum,” dedi.

Raziye de güldü.

“Belki yine rüyanda hatırlarsın.”

Kahvaltısı bitince arkadaşları ile oynamak için sokağa çıktı Sevdican.

Raziye yalnızdı artık. Evi toplar, süpürür, sonra da kendine bir kahve yapıp bahçede çiçeklerin karşısına geçer, keyfini çıkararak içerdi.

Günün bu saatlerini çok seviyordu.

Akşama ne pişirecekti?

Taze fasulye, bulgur pilavı, yanına bir de cacık... Tamamdı işte. Ne yemek yapacağını bulunca büyük bir yük kalkmıştı sırtından.

Kahvesini bitirip içeri girdi. Fincanı yıkadı. Yemek için soğan var mıydı acaba?

Tam soğanlara bakacaktı ki Muharrem'in sesini duydu.

"Raziyeeee!" diye sesleniyordu.

"Allah Allah," dedi içinden, "Bu saatte adamın ne işi var evde?"

"Raziye, nerdesin be kadın?"

"Geliyorum, geliyorum..." diye bağırdı.

Dışarı çıkınca şaşırıldı Raziye.

"O ne?" dedi.

"Görmüyor musun, köpek," dedi Muharrem.

Koltuğunun altında uzun beyaz tüylü, simsiyah boncuk gözlü küçücük bir köpek vardı.

"Köpek olduğunu görüyorum da nerden çıktı şimdi bu?"

"Sokakta buldum. Şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Cins köpek. Böylelerini zenginler besler. Ya evden kaçtı ya da kayboldu. Baksana nasıl da titriyor."

"İyi de bizim mahallede zengin ne arasın?"

"Her neyse işte. Eğer bu köpek kaybolduysa sahipleri

arıyordur. İlanlar vermişlerdir. Bulanı da ödüllendirirler. Yok, eğer kaçtıysa ben buna bir alıcı bulurum. Kısmet ayağımıza gelmiş hanım, sen ne konuşuyorsun...”

“Başımıza dert almayalım...”

“Ne derdi? Sen şimdi bir ip bul da ben bunu bir yere bağlayayım kaçmasın.”

Raziye çok şaşırılmıştı. Ne diyeceğini bilememiş, boş boş bakıyordu Muharrem’e.

“Bak hâlâ duruyor! Bana bir ip bulsana kadın!” diye haykırdı.

Raziye, “Bir de başımıza köpek çıktı,” diye söylenerek içeri girdi.

Muharrem, tasma biçimini verdiği iple Topik’i dut ağacına bağladı.

“Bu köpek açlıktan titriyor olmasın?” dedi Raziye.

“Olabilir, hem açtır hem de susuz. Bunlar sokakta yiyecek içecek falan bulamazlar. Sonuçta evde bakılan süs köpeği.”

“Ne vereceğiz peki?”

Muharrem birden öfkeleni.

“Et verecek halimiz yok herhalde. Bulsak da biz yesek. Ayrana ekmek doğra, koy önüne.”

“Yer mi?”

“Keyfi bilir.”

Muharrem bir yere yetişecekmiş gibi hızla çıkıp gitti evden.

Raziye acıyan gözlerle titreyen köpeğe baktı bir süre.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Cemil Kavukçu

BOPATO 3

Kafeste Bir Topik

“Biz bir aileyiz ve o yüzden BOPATO’yuz.”

Gözünü bir kafeste açmıştı Topik. Annesini hiç tanımamıştı. Sonra Burcuların evi. Fakat çok sevdiği bu evden de ayrılmak zorunda kalmış ve bir barınağa düşmüştü yolu. Barınak korkunçtu ama orada Bobo ve Pamuk ile tanışıp BOPATO olmalarıyla tüm hayatı değişmişti. Bobo, “Buradan kurtulacağız,” demişti. Kurtulmuşlardı. Ama planları düşündükleri gibi gitmedi. Bakalım birbirlerini kaybeden BOPATO yeniden kavuşacak mı?

Çağdaş edebiyatımızın usta öykücüsü Cemil Kavukçu’dan sınır tanımayan güçlü bir dostluk hikâyesinin son kitabı.

roman

YAŞ 8 9 10 +

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-1268-5

9 789750 712685